

**Președintelui Federal, Frank-Walter Steinmeier
la evenimentul de comemorare a unui an
de la atacul de la Hanau,
susținut la 19 februarie 2021,
la Hanau**

Acel 19 februarie 2020 ni s-a întipărit profund în memorie. La un an distanță de la brutalele crime comise la Hanau, ne-am reunit astăzi, din nou, aici, pentru a comemora acele teribile evenimente, dar mai cu seamă pentru a comemora victimele, pentru a rosti numele lor, pentru a ne reaminti numele lor și pentru a nu le uita niciodată.

A ne confrunța din nou cu durerea, cu doliul și cu suferința, este astăzi pentru noi toți o mare încercare. Dar mai ales pentru dumneavoastră, cei răniți, pentru aparținătorii victimelor, pentru prietenii lor apropiați. Dumneavoastră, cei care ați venit astăzi aici sau cei care, din cauza Coronavirusului, urmăriți acest moment de comemorare pe micile ecrane. Dumneavoastră toți ați pierdut persoane dragi, ale căror chipuri și fel de a fi vă erau familiare și care făceau, desigur, parte din viața dumneavoastră.

Toate aceste persoane dragi erau unice și deosebite. De aceea, chiar dacă victimele dar și dumneavoastră, apropiații lor, sunteți cu toții afectați de un eveniment crunt, de aceea durerea resimțită și pierderea suferită de fiecare dintre dumneavoastră sunt unice și cât se poate de deosebite.

De aceea comemorăm aici fiecare nume în parte și fiecare poveste de viață în parte, care ține de acest nume. De aceea fiecare dintre noi poate să-și exprime aici propria suferință, propria durere resimțită atunci când trebuie să-și ia rămas bun. Fiecare dintre noi trebuie să ne gestionăm propria suferință și durere, nimeni altcineva nu ne-o poate lua cu adevărat de pe umeri, oricât de mult ne-am sprijini și consola reciproc.

Desigur, nu putem neglija elementul comun dintre toate aceste victime a căror dispariție o deplângem: Ei toți sunt victimele unui atacator care în ucigașa sa orbire a vrut să le dea victimelor un anumit

element comun. În ochii lui toate victimele aveau în comun faptul că nu ar fi avut dreptul să fie aici, nu la Hanau, unde cei uciși trăiau, unde ei se născuseră, unde veniseră, unde se simțeau acasă și unde își făceau planuri de viitor pe care doreau să le realizeze.

Atacatorul și-a arogat dreptul de a decide cine face parte din societatea noastră și cine nu. El și-a arogat dreptul de a face diferența dintre „noi” și „ceilalți”, dreptul de a hotărî cine are voie să trăiască aici și cine nu. El și-a arogat dreptul de a decide cine are dreptul la viață și cine trebuie să moară.

Fiecare dintre cei pe care îi comemorăm astăzi a fost, pe de o parte o victimă întâmplătoare, pentru că s-a nimerit să fie acolo unde atacatorul intenționa să-și materializeze planul ucigaș. Pe de altă parte victimele nu erau de departe victime întâmplătoare. Dat fiind că în imaginația plină de ură a atacatorului victimele nu făceau parte din societatea noastră, tocmai de aceea ele au fost ținta exactă a planului său mortal. Acesta este unul din motivele pentru care fapta a oripilat atât de mulți oameni, nu numai, dar mai cu seamă pe cetățenii cu un istoric de migrațiune. Aceștia știu că fiecare dintre ei ar fi putut deveni ținta acestui atac ucigaș. Și probabil chiar așa dorea atacatorul ca fapta sa să fie percepută, ca semnal de alarmă, ca declarație de luptă la adresa formelor existente de conviețuire pașnică.

Acest mesaj perfid nu doar că disiminează groaza, dar și frica. Mulți se tem, și nu doar la Hanau. Și eu pot să înțeleg frica lor. Atacatorul nu este autorul de sine stătător al ideilor sale și nici nu le-a dezvoltat de unul singur. În mediul în care trăia, pe net și în social media el a intrat în contact cu o lume fantezistă în care rasismul său și percepția sa conform căreia lumea se împarte în „noi” și „ceilalți” au căpătat forme din ce în ce mai concrete, câștigând din ce în ce mai multă amploare. Această percepție asupra lumii, marcată de ură și de fantezii distrugătoare continuă să fie propagată zi de zi de către homofobi care știu exact ce fac.

Așa cum asasinarea prefectului german Walter Lübcke nu a fost o simplă întâmplare, cum nici atacul asupra sinagogii din Halle nu a fost o simplă întâmplare, așa nici asasinatele de la Hanau nu au fost o simplă întâmplare. Faptele au fost alimentate de ură, autorii faptelor simțindu-se încurajați de această ură.

Ura, rasismul, instigarea împotriva musulmanilor și a evreilor, fantaziile de superioritate, toate aceste fenomene sunt îndreptate foarte țintit împotriva unor persoane anume. A unor oameni care trăiesc printre noi, care fac parte din această societate, din orașul nostru și din cartierul nostru, care frecventează aceeași școală ca și noi, care fac cumpărături în aceleași magazine, care lucrează alături de noi în aceleași companii. Toate aceste aspecte ale vieții cotidiene demonstrează că suntem o comunitate, în pofida diferențelor dintre noi!

Adevărul este, însă, că există și cei care răspund cu ostilitate la simplul fapt că suntem diferiți, care își creează o lume în care este loc doar pentru propriile lor convingeri; care se pun singuri mai presus de alții, denigrând tot ceea ce este diferit, pentru care este clar că diferențele trebuie combătute. Și tocmai aceste idei urmează să ne fie introduse în minte cu insistență, prin ideologie și minciună, prin instigare și marginalizare.

Homofobia perfidă întâlnită pe net sau în alte părți este otrava periculoasă improșcată de o mică minoritate, dar este o otravă efectivă. O otravă care îi poate oricând face pe oameni să creadă că, în numele unei așa-zise voințe a poporului, ar avea dreptul să-i înjosească, amenințe, vâneze sau chiar să-i ucidă pe alți oameni.

Care poate fi răspunsul nostru la îngrozitoarele fapte de la Hanau? Care trebuie să fie răspunsul nostru?

Au venit multe răspunsuri, multe răspunsuri bune.

Niciunul nu se referea la ură și răzbunare. Răul nu poate fi învins prin rău.

Când mă gândesc la răspunsurile bune, mă gândesc de pildă la numeroasele demonstrații și mitinguri spontane care au avut loc aici la Hanau și în întreaga Germanie imediat după difuzarea teribilelor știri. „Hanau se solidarizează” a fost una dintre aceste acțiuni spontane care au atras multe alte acțiuni după ele.

Știu că concetățeni noștri care au capul pe umeri și care au suflet își doresc o conviețuire pașnică. Ei nu doresc să facă vreo diferență între „noi” și „ceilalți”. Ei își doresc un „noi” și foarte mulți se implică pretutindeni în țara noastră pentru ca ura și violența, lipsa de respect și de prețuire să nu se poată instala printre noi. Ei se implică pentru ca noi toți să putem fi diferiți fără să ne fie frică, pentru ca noi toți să putem conviețui fără să ne fie frică unii de ceilalți.

Mă gândesc la multe evenimente care au avut loc aici, la Hanau, pentru dvs. și cu dvs., aparținătorii victimelor, dar nu pot să nu mă gândesc și la inițiativele dvs. proprii. Cu recunoștință îmi reamintesc întâlnirea cu dvs. la Palatul Bellevue, atunci când împreună am încercat să prelucrăm încă odată teribila crimă și urmările acesteia pentru fiecare familie în parte.

Mă gândesc la ajutoarele practice, psihologice și și la cele financiare, primite de la autoritățile Land-ului și la cele oferite de autoritățile orașului, de administrația federală, dar mă gândesc mai cu seamă la numeroasele dovezi de pură omenie. Mulți oameni de rând, simpli cetățeni, fără funcție, au făcut un gest pentru care nu au așteptat cu siguranță nicio mulțumire specială. Și totuși doresc să le mulțumesc tuturor pentru implicarea și pentru ajutorul oferit atunci când a fost nevoie, pentru tot ceea ce ei au făcut și continuă să facă pentru un viitor bun, pentru un viitor și mai bun aici, la Hanau.

Autoritățile orașului Hanau și cetățenii acestei urbe au dat dovadă în acest caz de o implicare inedită ca formă și diversitate, așa cum realmente rar am mai întâlnit. În calitate de Președinte Federal doresc să-mi exprim aici explicit recunoștința.

Numele Hanau nu este simbolul unor crime oribile, ci simbolul unui acasă drag, în care oamenii se cunosc între ei, se ajută și se sprijină reciproc.

Printre inițiativele importante, marcate de devotament, dar care nu sunt de deloc un lucru de la sine înțeles, se numără mai ales inițiativele de sprijin și îndrumare, „Inițiativa 19 februarie Hanau” sau „Inițiativa pentru educație Ferhat Unvar”, și multe alte evenimente care au avut loc la nivel mic și mare, ca de pildă montarea și îngrijirea unor memoriale pentru victime, mormintele de onoare și „monumentul digital” din această zi de comemorare a crimei.

Suntem conștienți, nimic din cele întâmplate nu poate fi șters și reparat.

Dar acele numeroase contribuții pe care le aminteam pot duce la ceva pe care unii l-ar putea considera astăzi un cuvânt exagerat, dar care ar putea reprezenta obiectivul tuturor eforturilor noastre comune: mai precis redobândirea încrederii, încrederea în acest oraș, în această țară, care este patria noastră comună și trebuie să fie și în viitor.

Sunt conștient că în pofida tuturor lucrurilor pozitive întâmplate au existat și continuă să existe critici și întrebări clare, legate de acțiunile întreprinse de organele de stat.

Nu sunt astăzi aici ca Președinte Federal pentru că pot răspunde la toate aceste întrebări deschise. Ci sunt aici pentru că mă apasă foarte tare faptul că statul nostru nu și-a îndeplinit promisiunea de a oferi protecție, siguranță și libertate tuturor celor care conviețuiesc aici în mod pașnic, aparținătorilor dumneavoastră.

Sunt conștient că acest aspect atinge încrederea dumneavoastră în acest stat al nostru, al dumneavoastră. Aceasta nu ne poate lăsa indiferenți, pentru că statul, democrația au nevoie de încredere, justiția și poliția au nevoie de încredere. Deseori nu este remarcat și respectat ceea ce ei, polițiștii, fac și la ce ei trebuie să facă față în condiții extreme. Și mă refer aici în mod expres și la serviciile de urgență medicală și de îngrijire.

Statul și toții cei dețin funcții de răspundere în stat, nu sunt, însă, fără de greșală. Nicăieri, și nici în Germania. Și acolo unde există greșeli sau estimări greșite, acolo este nevoie de analize sincere și deschise. Analiza și îndepărtarea greșelilor nu sunt discreționare. Ele sunt datoriate pe care statul o are față de societate și mai ales față de aparținători. Doar în măsura în care această datorie este onorată și sunt identificate răspunsuri la întrebările deschise, poate fi redobândită încrederea

pierdută. De aceea noi toți suntem chemați să ne implicăm cu determinare.

Este nevoie de implicarea statului. Așa cum de fapt este nevoie de implicarea noastră, a fiecăruia dintre noi.

Foarte mulți cetățeni o demonstrează zilnic prin conviețuirea cotidiană firească sau prin inițiative deosebite care protejează și care sunt baza societății noastre.

Astfel, simțim și percepem cu toții că nu suntem singuri!

Cine se implică pentru o conviețuire pașnică nu este singur. Cine refuză marginalizarea va găsi prieteni, vecini, concetățeni care gândesc și acționează la fel. Doresc să vă asigur, dragi aparținători, că majoritatea covârșitoare a cetățenilor din țara noastră este împotriva marginalizării, împotriva rasismului și pentru democrație. Dar este de asemenea adevărat: această majoritate trebuie să devină mai vizibilă!

A trecut un an.

A trecut și doliul?

S-a redus durerea, s-a mai estompat furia?

Ați primit răspuns la toate întrebările?

Nu, nici de cum.

Dar în calitate de Președinte Federal sunt astăzi aici și vă rog să nu permitem ca această faptă rea să ne divizeze! Să nu trecem cu vederea acele spirite rele din mijlocul nostru. Ura, marginalizarea, indiferența. Dar vă rog să credem în spiritul mai bun al acestei țări, în forța de a fi o comunitate, în voința de a crea un noi comun!

Dacă conștientizăm acest mesaj și îl luăm cu noi astăzi, de aici, de la Hanau, atunci momentul de astăzi prin care ne reamintim și resimțim suferința și durerea este și un moment de speranță și de optimism, pentru Hanau, pentru Hessen și pentru întreaga Germanie, patria noastră comună, a noastră, a tuturor.